

Träslottet del IV: Potatiskällaren

Det mörkaste rummet i träslottets källare, det som luktade från jord och gammal sättpotatis, var svårt att tränga in i. Till höger och rakt fram fanns hyllor med tomma konservburkar. Väggar och hyllor närmade sig när jag försökte nå potatisskrubben i vänstra hörnan. Burkarna klirrade hotfullt och jag retirerade. Jag tänkte att fanns det några odjur i skrubben skulle de säkert krypa ut av sig själva efterhand.

Jag tog en tur till Afrika i stället för att bättra på solbrännan.

När jag kom hem var hippien arg och ville skiljas. Hans händer var brunare än mina trots att han bara varit hemma och jobbat, och hans underarmar var tjockare än Karl-Alfreds. Han hade baxat in en stor soffa alldeles själv och han anklagade mig bittert för att inte vilja hjälpa till med våra gemensamma projekt.

Soffan var både originell och vacker. Tyget var i traditionellt madrassvarsmönster med stjärnor, och rygg och armstöd var lätt utsvängda. Det var en hörnsoffa i moduler som gick att bygga på olika sätt och hippien hade för avsikt att placera den runt den stora stenen som trängde in i vardagsrummet från norrsidan. Han hade fått soffan av svärmor. Vackert så. Men var skulle flygeln få plats? Och bokhyllorna?

- Det ordnar sig, sa hippien.

Jag visste att det aldrig brukade ordna sig.

Jag gick ut på gårdsplanen. Skogen susade tyst och stilla som vanligt. Trädgårdslandet låg i träda, och uthusen dignade av bråte.

Djuren hade kommit. Det första jag såg var en mörkbrun kronhjort som låg på grusvägen. Han reste sig hastigt när jag kom, undvek smidigt att fastna med hornen i järnvägsrälsen och löpte kvickt in i skogen.

Gårdsplanen var fylld av orädda rävingar. Jag fick sätta ner fötterna försiktigt. De verkade vara på väg mot köket, kanske ville de ha mjölk?

Genom skaran kom ett vidunder hoppande mot strömmen. Han såg ut som Grodan Boll med hänglås i käften och simring runt magen, och han verkade ta sikte på trekammarbrunnen. Hippien som just kom ut på gården sa att det var ett vildsvin.

- Ett vildsvin? Men han är ju grön?

- Känn på tänderna så får du se!

Vi gick in igen och hamnade i den gamla soffan, som var nästan lika lång som den nya. Hippien var svartsjuk och ville känna igenom min kropp efter resan. Var hade jag varit, vilka hade jag träffat? Han tog som vanligt hårdhänt i mina bröst och hittade mitt identitetsmärke, det som satt ingraverat i silver över vänster bröst. Han rev loss det.

Jag blev skärrad av tilltaget och smärtan, men på något underligt vis samtidigt lättad. Nu när min identitet var mig berövad var jag ju ingen. Då måste jag väl i alla rimligheters namn vara både fri och skild? Jag greps av en slags märklig ömhet för hippien som hade befriat mig, blundade och ville smeka honom över huvudet. Men när jag sträckte ut handen fann jag bara axlar och hals. Han var ett huvudlöst monster. Det var otäckt att treva över halsens avslutning, men jag blev ändå inte rädd på allvar. På något vis hade jag länge haft på känn att detta var sakernas tillstånd.

Jag somnade i soffan, och när jag vaknade satt jag fastspänd i Toyotabussen på väg norrut. Hippien körde. Nu var huvudet på plats igen och han pratade om sitt nya projekt. Det var ett hus vi skulle hämta. Hans prat om arvegods och amorteringar verkade mycket sövande på mig och när han bromsade in hade jag ingen aning om vad vi var.

- I Älmhult förstås, din idiot. Nu går vi och tittar på huset.

Huset stod på en asfaltplan utan markförankring, som en jättelik valstuga. För närvarande pågick där någon slags caféverksamhet. Verandan såg fin ut. Vi kunde hämta huset när vi ville, det var ju löstagbart.

Jag ville inte.

På hemvägen stannade vi till på det lokala klareringskontoret i byn. Det var en mörkt petrolblå barack med inredning som verkade härstamma från 50-talet. Svensson, som skötte både låneärenden och lagfarter i väntan på omorganiseringen, var tyvärr inte där. Istället kom en ljushyllt assistent för att fråga om hon kunde hjälpa oss med något. Hippien fick ett anfall, bröt ihop på en besöksstol och började tala om hur samhället förföljde honom. Assistenten och hennes ljushyllta kollega blev bekymrade, var han drogad? Jag försäkrade att jag hade kontroll över läget, baxade upp hippien i Toyotan, spände fast honom och körde hem.

När jag vaknade igen i soffan var jag orolig. Någonting sade mig att det var hög tid. Min identitet var ju kroppsligen frigjord, men kanske fanns det fortfarande indicier som band mig vid det gamla livet? Jag trevade i mina fickor och hittade en nyckel till ett förvaringsskåp. I skydd av mörkret tog jag mig ner för backen till byn och gömde mig i en buske.

Buskaget som jag gömt mig i låg precis i anslutning till baracken där klareringskontoret var inrymt. Under huset, mot förskolan till, fanns förvaringsskåp. Min nyckel passade i nummer 36. Det var fortfarande gryning och mina ögon var skumma så jag kände mig för, hittade något klädesplagg med en namnlapp på, rev av den och försvann på nytt in i buskaget.

Jag måste ha somnat till, för när jag vaknade var det den ljushyllta assistenten som stod där igen och drog i mig, frågade om allt var i sin ordning. Det var det ju inte. Men jag kunde ju inte berätta vilka ärenden jag var ute i, så jag låtsades att jag hade ett möte med Svensson. Det hade hon också. Jag lät henne gå före eftersom jag inte hade bråttom, och proppade ner hennes cigarettpaket i mina redan överfulla fickor. Vi skulle gå ut och röka sedan.

Jag skyndade mig ned till skåpet igen och hoppades att assistenten och Svensson skulle vara så upptagna av samtalet att de inte hörde bullret. När jag öppnade skåpet såg jag vilket klädesplagg jag ryckt bort lappen från: min sons flanellfodrade manchesterbyxor, storlek 86. ”Belongs to”, stod det på lappen. Vad hade jag gjort? Gick spåren att utplåna? Skulle jag ta med kläderna och bränna dem? Hur skulle jag utplåna fingeravtrycken?

När allt det här var över skulle jag gå på biblioteket och låna någon riktigt vit bok. Kanske något av Petrarca eller Pirandello. Eller varför inte en violinkonsert av Albinoni?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten